

(המשך מעמוד 16)

לוק, אולם אסור לשכות באיוז מידה משחק המזל תפקיד מכריע בפעולות מעין אלה. אותו אסון שהתרחש במינכן יכול היה להתחולל, בקנה-מידה גדול יותר, גם בגמל-התעופה בלוד, בעת ה- הפעולה לחילוץ נוסעי מטוס סבנה הי- חטופים. גם שם לא היה חסר הרבה ש- הפעולה הסתיים באובדן חיים רבים. הנסיון התת-הכרתי של הישראלים ל- הטיל את ההאשמה על מה שאירע ב- מינכן על גרמניה ועל ממשלתה לא היה אלא אליבי למחדלים של הישראלים ע- ממ (ראה להלן).

הגרמנים, רדופי תסביך ההאשמה, גילו בכל הפרשה עמדה ראייה להערכה ו- התנהגות הוגנת ללא דופי. גילוי הדעת שהוציא שגריר גרמניה בישראל, פון- פוטקאמר, בו ביקש מדעת הקהל הי- ישראלית שיפוט הוגן לגבי חלקה של גרמניה בשואת מינכן, היה דוגמא מאל- פת לטאקט והרגישות בו נהגו הגרמנים במצב העדין והמביך אליו נקלעו.

דיעות

לקראת

צינונת פאשיסטית

מהם הקווים המקבילים בין אבירי ה- סיפוח בישראל — לבין האידיאולוגים של המישטרים הפאשיסטיים? כיצד מש- תלטים נגיפי הריקבון בנפש הלאומית של ישראל? האם צדק הנשיא דה-גול באימתו המוסרסמת — "עם שתלטן ובו- טח בעצמו?"

מי שרצה, יכול היה השבוע למצוא תשובות לשאלות מדאיגות אלה. אלא ש- היה צורך, לשם כך, במאמץ עילאי.

הים הגדול של המאמרים, בעיתוני ו- מוספי ראש השנה, היה בעל גוון אחיד מאוד, ואפל מאוד. שתי נקודות-אור בוד- דות בלטו בזרם הלאומנות הקדחתנית, ולעיתים ההיסטרית, שהוגשה לרבבות בית ישראל לראש השנה. שתיהן היו דווקא משל שניים מאנשי תנועת העבר דה הישראלית — תנועה שראשיה ניצ- בים כיום בראש הגל הלאומני-האימפרי- אלי.

בראיון מיוחד עם הפרופסור נתן רו- טנשטרייך בטלוויזיה, מתח מי שהיה ר"ר טור האוניברסיטה העברית בירושלים, ר- אחד מחשובי הפילוסופים היהודיים בזמן הנוכחי, ביקורת חריפה על הממשלה ועל מעשיה. רוטנשטרייך יצא מפורשות נגד החלטת הממשלה שלא להחזיר את עקורי בירעם ואיקירת, והשמיע דברי אזהרה מפני הילכי-הרוח — והמעשים — של סיפוח, התנחלות ונישול.

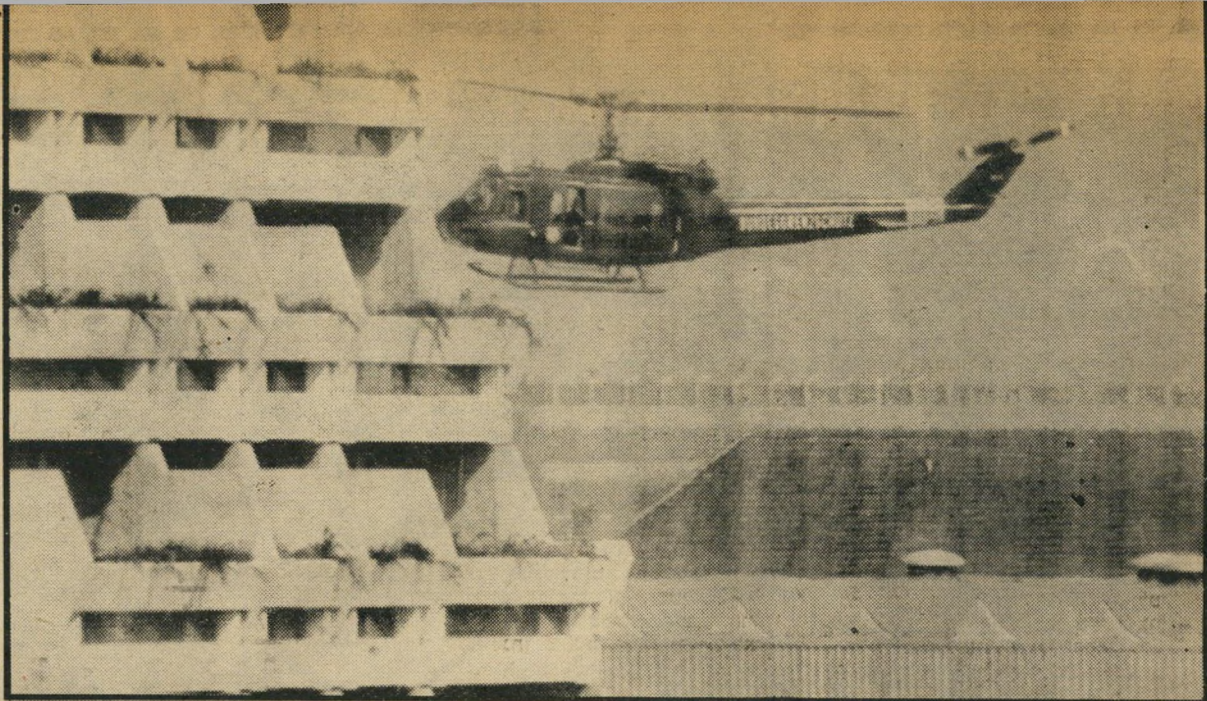
תורת הנבדלים, הגדיל לעשות, ב- מסת-ענק, בגליון ערב החג של הארץ, ההיסטוריון הפרופסור יעקוב טלמון, ב- מסתו עמד טלמון על האופי המסוכן של המשך מדיניות הכיבוש והסיפוח: "מסח- רת המהפכית שהפכה מתיישבים, הנאח- זים בצפורניהם באדמה קנוייה בכסף רב — לבעלי שררה השולטים בשטחים גדו- לים, והיכולים להפקיע נכסים, לנשל ול- גרש את בעליהם בלי חוק ומישפט."

ההיסטוריון רב-המוניטין ציין את ה- קווים המקבילים בין נביאיה החדשים של תורת הסיפוח, לבין האידיאולוגים וה- מבצעים של מישטרים פאשיסטיים בוד- רות הקודמים: "בין לילה הפך (פוב- ליציסטי ישראלי, שטלמון אינו נוקב ב- שמו) למשורר התנופה האימפריאלי, ל- מעריך כובשים היודעים את יעודם... הוא ואחרים כמוהו מרבים להרביץ אותו סוג של תורת הגיאופוליטיקה, שהיה לתורת חיים לגדולי הנבלים בהיסטוריה... מרי- ביצי תורה זו אצלנו משתעשעים ברעיון כיבוש דמשק וקאהיר..."

טלמון לא משאיר מקום לספק בדבר יישומם של דברי הביקורת שלו, כשהוא שולח את חיצו ישר לכתובתה של ממ- שלת ישראל: "...ובינתיים נמשך הסי- פוח הזוחל, רבים והולכים מעשי עוול ו- הפקרות כלפי תושבים ערביים, מעשים הנעשים מתוך בהילות, ליצור עובדות' או באמתלה של כורח אסטרטגי."

וייצמן והז'נרל, מקום חשוב במסחה הקדיש טלמון לעזר וייצמן, באחד ממא- מריו האחרונים בהארץ, קבע יו"ר הנהלת תנועת החרות: "מדינה אינה יוצאת ל-

(המשך מעמוד 22)

דשא בקירבת הבניין בו הוחזקו בני הערובה על-ידי חוטפיהם. במסוק זה הוטסו ארבעה מבני הערובה עם ארבעה מחוטפיהם ובו גם מצאו את מותם בעיקבות כישלון פעולת החילוץ השלומיאלי.

המסוק מגיע מסוק מדגם "בל" של מישטרת מינכן על רקע הבניין בכפר האו- לימפי, בו התאכסנה המשלחת הישראלית. המסוק נחת על משטח

לכך היתה התנערותו השבוע של שר- הביטחון משה דיין מכל מה שקשור בהבי- טח שלומם של ישראלים ומוסדות י- ראל בחו"ל. דיין טרח להבהיר בהור- דעות לעיתונים, כי הטיפול בביטחון ב- חו"ל אינו בתחום אחריות משרדו.

דין-וחשבון

מלא

מחר זה נוספים, כמוכן, מחדלים ובויונות אחרים. העובדה ששום אנ- שי ביטחון לא נתלו למשלחת ישראל לאולימפיאדה ושהביתן הישראלי לא נש- מר בידי אנשי-ביטחון ישראלים; העוב- דה שאיש מאנשי המשלחת לא תודרך ולא צוייד בנשק למקרה של התקפת חב- לנים ערביים; העובדה המוזעזעת שהנציג הישראלי שסיכם את סידורי הביטחון של המשלחת הישראלית עם ראש מישטרת מינכן לא היה אלא רופא ישראלי השהה בגרמניה, הד"ר מתי קרנק, שאינו איש ביטחון, אין לו מושג בענייני ביטחון ושנלקח להתייעצויות, לדבריה, מפני ש"שכחיפשו אדם מתאים לא היה מישו אחר".

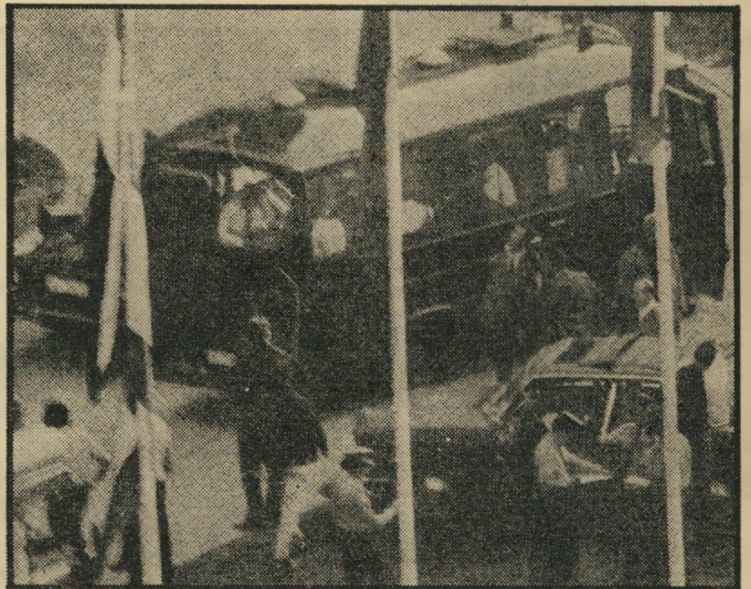
איי-אפשר גם להתעלם מהכישלון המח- פיר של היעדר מידע מוקדם לגבי תוכ- נית ההתקפה, בדיוק כפי שלא היה מידע כזה בפרשות סבנה ואוקאמוטו שאירעו בישראל. זהו כישלון מובהק של שיי

שמת מייד על-ידי ישראל כמי שהפי- קירה את בנייה-הערובה היהודים. אבל אילו נתנה ישראל את הסכמתה לפינוי, היו הגרמנים מאפשרים אותו. במצב כזה, כש- בנייה-הערובה מוחזקים במדינה ערבית אולי קשה יותר היה להשיג את שית- רורם ואולי היה צורך לשלם עבורם מחיר כלשהו, אבל הסיכויים שהם יותרו בחיים היו גדולים יותר.

ממשלת-ישראל הבהירה לגרמנים כי היא אינה מוכנה לאשר את העברת בני- הערובה עם חוטפיהם למדינה ערבית. כך, כשלא נותר לחבלנים תחם נסיגה אחד והם הועמדו אל הקיר, כאלו נחרץ גור- רלם של בנייה-הערובה למות.

ככיר שלדברי דיווחי העיתונים הזרים היה "איש ביטחון" או "קצין בדרגת אלוף". האיש יצא את ישראל רק בשעה 4.00 אחר-הצהריים ביום שלישי, הגיע למינכן רק כדי להיות עד ראייה לקרב שהתחולל בשדה-התעופה הצבאי לשם הוטסו בנייה-הערובה עם חוטפיהם. כיום, במבט לאחור, נראה ששליחת איש זה דווקא, היתה מישגה חמור.

אותו אדם נשלח כדי לספק מידע, כדי לנהל משאומתן וכדי לתת עצות. אך לא היה זה איש ביצוע שתפקידו לקבל על עצמו אחריות ושבסמכותו היה להוציע תוכנית פעולה לגרמנים. נראה כי הוא היה צופה פאסיבי בלבד, שעצם נוכחותו

התמונה האחרונה זוהי התמונה האחרונה של תשעת בני הערובה הישראלים שצולמה בעודם בחיים. השעה היא 18.30 לפי שעון מינכן. החוטפים ובני הערובה (בחולצות בהירות) יושבים כבר באוטובוס המוקף שוטרים ואנשי ביטחון גרמניים. המאוטובוס נלקח כולו למסוקים, שטסו למינכן.

היותה מעין הסכמה של ישראל לכל מה שעושים הגרמנים. בעת שאותו אדם היה בדרכו לגרמניה, הגיעה לממשלת-ישראל דרישתם האחר- נה של החבלנים החוטפים. הם נטשו את דרישותיהם הקודמות לשיחרור 250 אס- רים ערביים בישראל, ביקשו שיועמד לר- שותם מטוס בו יוכלו לטוס יחד עם בני- הערובה למדינה ערבית. נראה שהחבלנים הרגישו כי הקרקע נשמטת מתחת לרג- ליהם וכי מושכים אותם באף ועומדים לטמון להם מלכות. מתוך חשש לחייהם העדיפו לצאת מגרמניה יחד עם בני- הערובה במחשבה שמשטח מדינה ערבית ייקל עליהם להפעיל את נסיונות הסחי- טה שלהם מבלי לסכן את חייהם.

ברור שממשלת גרמניה לא היתה יכר- לה להסכים לתביעה זו ללא הסכמתה של ישראל. אם היתה עושה זאת, היתה מוא-

למאסר

אחד הטירווריסטים ה- פלסטניניים ששרדו ב-

חיים בעקבות הקרב עם שוטרי מינכן בשדה-התעופה הצבאי מובל למאסר כאשר הוא מוקף בשוטרים גרמניים חמושים. רותי המודיעין למיניהם, או, שמא יש אמת בטענה שמידע מתרוע נמסר לגופים המוסמכים, אך הם לא התייחסו אליו ממשלת-ישראל אינה יכולה להתחמק מאחריות בכמה הודעות מגומגמות של שריה בטלוויזיה או על במת הכנסת. היא חייבת לתת דין-וחשבון מלא על מחלוליה בפרשת שואת מינכן. היא חייבת גם לתת את הדין על מחדלים אלה.